

lat selle immelikko armo eest; ja hüdis ka mehhe wasto ja keikide wasto: „lasse mahha põlwili, oh tännage keik meiega Zummalat, kes suurt heldust on näidanud meie wasto.“ Ja mitto rahwa seast kiitsid ka Zummalat ja ütlesid: „Edeste, temma on suurt immet teind meie silmade ees, temma teeb wäggewaid teggusid tanna pääw ni kui algmisest.“ — Agga kattukse- teggija seisis ni kui häbbelik ja waid senni kui üks rahwa seast temmalt küsis: „Mis sa ka mõtlesid, kui sa puusse said?“ Ja mees, ni kui rõmus, et agga teist jutto tehti, ütles, „mis ma siis ennam kartsin, siis ma tundsin jo, et ma olin peasend ja püüdsin agga kättega okstesse kinni.“ „Ja se olli sulle õnneks,“ ütles jälle üks tuttav, „et sa esiteks kattukselle kukkusid.“ „Jah, kui ma sedda tundsin, siis olli mul enneselgi lotus, ja mõtlesin kohhe selle pu peale.“ „Ja et se pu ni liggidal seisab, ja et sa seie pole kattust weresid, olli ka otse sinno õnneks.“ Ja

nüüd sai mees kiitlemisse jone kätte, ja hakkas peale sedda wiisi surustama ja selletama, senni kui assi usna selgeks läks, et se ta omma tarkus olli olnud, sest wiimaks ütles: „Noh, ma hoidsin ka kukkudes kohhe kattukse pole, ja kui harja peale sain, põrasin puusse tullemä.“ Ja et kül iggamees mõistis, et se tühhi kiitleminne olli, ei jõudnud siiski kegi temma suud kinni sulguda, waid surem hulk läks ärra ja mõtles wiist isseenneses: ennä, suur imme-töö sünnib meie Zummalast, agga teine imme-assi sünnib põrafest innimesest. Se põrab wanna sannagi ümber, mis muido ütles: „kõrkus käib langemisse eel.“ Siin olli ommeti langemist kül agga siiski weel ennam kõrkust, ja langemisse järrelgi weel. Agga wanna sanna pididi siiski tõeks jama: kõrkus käib ikka weel langemisse eel. Sest selle kõrkusse järrel tuli ka weel üks teine, ja raskem langeminne. Sest need mehhed, kes weel senna jäid, ütlesid wiimaks ka: „Noh, ollid kül wah-